

Kim Pauwels
blauwe achten

ROMAN

B&L

Inhoud

7 **Deel 1** 1992-1993

- 9 Een pakje Marlboro Light
- 103 Telraam
- 161 Witte goudvissen

225 **Deel 2** 1999

- 227 ZPM'ers
- 255 Honger
- 317 K13

Deel 1

1992-1993

Een pakje
Marlboro Light

8 september 1992

Nachtend.

Dat is een nieuw woord dat ik vandaag heb uitgevonden. Toen ik vanochtend naar school fietste, zag ik de maan nog schijnen en voelde ik ook al een beetje warmte van de zon in de lucht. Dus was het ochtend en nacht tegelijk.

Nachtend.

De wekker loopt af. Ik duw op het knopje bovenaan om het geluid uit te zetten. Nu het stil is, hoor ik vanuit de keuken onder mijn slaapkamer gerommel met borden en kopjes. Vader fluit er een deuntje bij. Ik sta op, geef Samenwel, mijn knuffelhond, een zoen, pak hem op aan een van zijn lange oren en trek de gordijnen open. Samenwel en ik zijn al jaren de dikste vrienden. Toen ik hem vier jaar geleden als verjaardagscadeautje kreeg, kon ik nog niet lezen. Mijn grote zus had zijn naam afgelezen van het katoenen etiketje dat aan de zijkant van zijn linkerachterpoot hing.

‘Samuel heet hij,’ had Nel zonder haperen gelezen. ‘En hij bestaat voor vijfentachtig procent uit polyester’. Intussen heb ik geleerd dat je moeilijke woorden handenklappend in stukken kan hakken. Zo lijken ze minder eng. Po-ly-es-ter. Blijkbaar had ik niet alleen het laatste woord van Nel niet goed begrepen. Jarenlang heb ik gedacht dat mijn knuffel Samenwel heette, een naam die ik perfect bij een knuffelhond vind passen. Tot ik, na enkele weken in het eerste leerjaar geoefend te hebben op ‘bus’, ‘roos’, ‘vis’ en ‘maan’, ‘Sa-mu-el’ op het etiketje ontcijferde. Intussen, alweer twee jaar later, is het stofje met zijn naam helemaal afgesleten en valt er niets meer op af te lezen. Zo kon Samuel ongemerkt Samenwel blijven. We kijken naar buiten. Een duif fladdert verschrikt op uit de dakgoot en vliegt de tuin in. Het regent een beetje. Tussen de struiken van de haag drijft de nevel als een toefje slagroom boven het gras. Hier en daar vertoont de berkenboom in de hoek van de tuin al gele bladeren.

Op blote voeten loop ik de gang door naar de badkamer. Ik doe de klink naar beneden, maar krijg de deur niet open. Zit vader in bad? Hij doet nooit de deur op slot. En ik hoorde hem toch net nog in de keuken bezig? Nel ligt nog in bed. Ze staat meestal veel later op dan ik, hoewel het college verder weg is dan de basisschool. Ik ben graag op tijd op school, om nog even met Arisa te praten of om tikkertje op den hoge te spelen. Nel zegt dat ze niet houdt van de speelplaats in de ochtend. Ze zegt dat ze depri wordt

van het idee dat er een lange saaie lesdag op haar ligt te wachten. ‘Een stoeptegelgrijze dag,’ noemt ze dat. Ik denk dat de juffen en meesters van het middelbaar niet zo leuk zijn als juffrouw Bilzen van het derde leerjaar. Mijn juf weet veel, leert ons gedichtjes en ze vertelt de mooiste verhalen. Bovendien heb ik stoepkrijt in mijn boekentas, in dezelfde pasteltinten als deze mistige ochtend in de tuin.

Ik leg Samenwel even op het tapijt in de gang om met volle kracht tegen de deur te kunnen duwen. Ze geeft nog geen centimeter mee, er lijkt iets zwaars in de weg te liggen. Ik zet mijn hele gewicht tegen de deur en probeer door het spleetje tussen de deur en de omlijsting naar binnen te gluren, maar dat is te smal. Er komt me een indringend zure lucht tegemoet. Het ruikt er zoals het hok van de hamsters als we het lang niet hebben schoongemaakt. Ik zet mijn handen rond mijn mond en roep ‘Papa, papaaa, papaaaaaa!’

Vader komt vanuit de keuken aangesloft, een mok met een bodempje zwarte koffie in de hand.

‘Wat is er?’ vraagt hij. ‘Waarom roep je zo?’ en geeft me een zoen op mijn wang. ‘Heb je een spook gezien, misschien?’ Zijn baard is ongeschoren, hij heeft zijn donkerbruine badjas aan en ruikt naar honing en toast. Nel steekt haar hoofd door de deur van haar slaapkamer. Haar blonde haren hangen in dikke klitten rond haar gezicht. Ze draagt veel te grote pantoffels in de vorm van roze konijnen met gele plastic schijfjes als ogen. Ze sloft over de grond als ze naar de badkamer komt, wat de konijnen, die horen te huppelen, iets ziekelijks geeft. Als Nel naast mij komt staan, wip ik een paar keer met mijn dikke teen de oren van de konijnen naar boven om er iets van leven in te krijgen, maar de knaagdieren zijn onmogelijk vrolijk te krijgen. Geïrriteerd door het geschuifel met mijn voeten, gaat Nel achter mij staan en knijpt zacht in mijn nek.

‘Ik krijg de deur van de badkamer niet open,’ antwoord ik. ‘Er ligt iets in de weg.’

Vader duwt een paar keer zacht en daarna heel hard tegen de deur. Er gutst koffie over de rand van de mok op het tapijt, op een van de lange oren van Samenwel. Wanneer de deur opengaat, wegen Nels handen plots zwaar en zweterig op mijn schouders en nek. Het is vreemd om de badkamer te zien zoals ze altijd is: de ronde spiegel boven de dubbele wastafel, de ovale plafondlamp die een wit licht verspreidt, de gele plastic bekertjes waarin onze vier tandenborstels staan, de roze tegels tegen de muur, het vensterraam dat uitgeeft op de achtertuin, het eendje met de Zorrocape op de rand van het bad, het lichtblauwe tapijt met franjes voor het toilet. En daar, in het midden van de vloer, ligt moeder in een plas die enorm stinkt. Ze is bloot, met enkel een roze slipje aan dat ik niet ken. Ik weet zeker dat ik het nooit aan de waslijn in de tuin heb zien hangen. Er zitten blauwe plekken op haar dijen en de huid onder haar navel puilt over het slipje heen. Op het gesloten deksel van de wc-pot staat een asbak vol peuken en daaromheen liggen een paar lege glazen flessen. De badkamerkast onder de wasbak staat open en de hele inhoud doosjes, flacons, flesjes en poeders ligt uitgestort op de grond.

Er ontsnapt me een hoge kreet die niet uit mijn eigen keel lijkt te komen. Vader legt zijn hand over mijn ogen en draait me om, met mijn gezicht naar Nel die met grote ogen naar de badkamer staat te staren. Zijn hand ruikt naar koffie. Ik adem diep in, ik wil iets volwassens in me opsnuiven, zodat ik weet wat ik moet doen.

‘Wat heeft ze zich nu toch weer in het hoofd gehaald,’ vloekt vader. Hij laat me los en rent naar beneden. Er komen nog zinnen achter, maar die kan ik niet verstaan.

‘Maak je samen met je zus klaar om naar school te gaan,’ bijt hij ons toe, met de hoorn van de telefoon in zijn hand. Het lijkt alsof er iets van het witte tl-licht in zijn gezicht is blijven hangen. In Nels kamer doe ik zwijgend mijn grijs-blauwe schooluniform aan. Ik trek mijn kousen hoog op, tot net onder mijn knieën. Nel hoeft geen uniform meer te dragen.

Ze neemt een spijkerbroek en een zwarte trui uit de kast. We kammen onze haren met onze vingers door en maken onze gezichten nat met het water uit de kraan in de keuken. De badkamer mijden we. Geen van ons beiden zegt iets. Er zit een bruine koffievlek op het aanrecht naast het afdruiprekje. Ik denk aan de plas waarin moeder ligt. De radio staat aan, de nieuwslezer praat over het geld in Duitsland, dat minder waard is dan voorheen. Ik begrijp niet alles wat hij zegt. Zijn stem klinkt blikkiger, staat de radio altijd zo luid 's ochtends?

Op tafel staan twee kommetjes cornflakes klaar. Daarnaast ligt voor elk van ons een banaan. In het midden van de tafel staat een bus melk en een pot bruine suiker. Mijn maag gromt, maar het lijkt vreemd om nu aan tafel te gaan zitten en te eten. Wel leg ik mijn banaan met de punten naar boven, in de vorm van een glimlach. Dat lijkt me nodig vandaag. In de gang werp ik nog een snelle blik in de spiegel die boven het sleutelrekje hangt. Boven mijn donkerbruine ogen springt mijn pony alle kanten op. Ik steek mijn tong uit naar mijn bleke spiegelbeeld en trek de deur achter me dicht. Op dat moment komt de ziekenwagen aangereden. Wanneer Nel en ik onze fietsen uit de garage rijden, zien we hoe twee verplegers moeder, die nog steeds niet beweegt, op een draagberrie naar de ziekenwagen brengen. Er ligt een groene deken over haar heen. Ik vraag me af of mijn vader haar een pyjama heeft aange-trokken over dat roze slipje heen. Zelf heeft hij intussen een jeans en een trui aangedaan. Hij geeft me een zoen op mijn voorhoofd en tikt Nel even op haar schouder.

'Wees voorzichtig,' zegt hij. Zijn baard lijkt langer dan eerder die ochtend. Dan stapt hij mee de ziekenwagen in die met een flauwe bocht de straat uit rijdt. De blauwe zwaailichten maken lange schaduwen op de kale takken die vanaf de overkant van de straat over het fietspad hellen.

∞

Niet aan het voorval van die ochtend denken is het moeilijkste wat ik die dag tijdens de les te doen heb. Veel moeilijker dan de oefeningen in mijn rekenboek waar een gevarendriehoek bij staat en die je alleen mag maken als je alle andere oplossingen al gevonden hebt. Ik begrijp niet waarom het symbool bij die extra sommen een verkeers-teken is dat je het gevoel geeft dat de moeilijke oefeningen gevaarlijk zijn. In gedachten verzonken maak ik van de driehoek een konijntje, door er met mijn tekenpotlood bovenaan twee lange oren aan te tekenen, naast het uitroep-teken twee stippen als ogen te maken en eronder twee lussen naar links en rechts te zetten. In het midden van de driehoek teken ik aan beide kanten drie snorharen. Mijn hand trilt een beetje, waardoor de lijnen bibberig zijn. Het past bij de zenuwachtig trillende konijntjes die ik ken van de kinderboerderij en de ziekelijk roze knaagdieren aan Nels voeten vanochtend. Ik wil net aan de eerste gevaarlijke oefening beginnen, als er op de deur van het klaslokaal wordt geklopt. Meneer Vertongen komt de klas binnen. Alle kinderen van de klas gaan naast hun stoelen rechtop staan. Inge, het meisje dat naast mij zit, trekt gauw met één hand haar uniformrok naar beneden. Hij komt nu tot over haar knieën, in plaats van net daarboven. Het rolrandje, waarvan ik dacht dat het een vetlaagje aan haar buik was, is verdwenen. De directeur kijkt zoekend de klas rond.

'Ik kom voor Esmée, kan zij even met mij meekomen?'

Juffrouw Bilzen is naast de directeur gaan staan en wijst me aan. Meneer Vertongen fluistert iets in haar oor. Juffrouw Bilzen knikt ernstig. Ze kijkt me aan alsof ik een fout antwoord heb gegeven op een vraagstuk. 'Neem je spulletjes maar bij elkaar, Esmée, en ga naar de speelplaats.' Haar stem klinkt vriendelijker dan wanneer ik een rekenfout maak. Ik adem opgelucht uit en knik naar haar.

Arisa werpt me van vooraan in de klas een vragende blik toe. Ze is mijn beste vriendin. We vertellen elkaar alles. Ik weet wat haar lievelingskleur is, dat ze pindakaas